

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

**De vita Francisci Xaverii, qui primus e Societate Jesu in
Indiam & Japoniam Evangelium invexit - Cod.
Ettenheim-Münster 188**

Torsellini, Orazio

[S.l.], nach 1607

Caput VIII.

[urn:nbn:de:bsz:31-115990](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-115990)

Francisci Hauorij
Pinarum Finis frustra proficere videtur

Cap: VIII.

Sinarum regio
nunc descriptio

Sinarum regio Asia pars est ultima, spatio locum
& oppidum frequentia, multorum gentium remota,
quibusque longitudo amplius CCC leuorum. Lati-
tudo CCC perhibetur; urbibus autem habitatus
ita frequentibus, ut, superante multitudine, etiam
flumina ipsa dispersis contenta nauigijs instat.
Ab oriente ad occidentem Sicans dicitur; a sep-
tentrionibus muro latissimo ac pene infinito
diuiditur ab ijs Asiae Sicythis, quos usiam Tur-
carum: ab oriente et septentrione quibus Indiam
Sinarum moros. Sine ipsi, paucis quorundam belli artibus aptiores,
unig Regis nulum intuerbar. Nulli apud eos
Regum, nulli Dynastie; Rex unus in omnes ac
que dominatur. Is per profectus, prouincias
administram, ac his cognoscit grauiora iuris
que sui negotia. Pute foris uero semina-
rium nonnulla, sed Academia est. Quippe ipso-
rum legibus, Regis propinquus, ac necessarij
proxijs ab ipse aduini prouincione regni. Ex
Gymnasij uiri eloquentia ferunt iurisque pna-
ta prapartes delecti urtibz ac prouincijs, no
ubi que suarum ciuitatum aut gentium profect
Deor uulgo ad eo uolunt, ut, seu precor uir-
ta fuerint, seu grauior aliquis incidit inry
Deor suos peratibz tanquam rerum accipiunt
plagis. Nullor apud illos, praeter Magi fratry,
quorum, propter eximiam senectatem, nunc
horreth, Deor esse cedat. Complura quidem
haud sane uulgaria traduntur de Sinarum moribz
que a multo in fitibus aliena sciens praetores. Cu-
terum illud. Haud facile diuersione inhumanis sit
an impudantibus instilatum, quod, ce terat uationem
Singulariter

fugandos mutuos arg, terrore mortis aduenas
 omnes prouidit puer arcens finibus. Ora mariti:
 und adiacet insula inulta desertique. Somni-
 nar nomine, à continenti propinuum intulibus. Saniarius ion
 creceat LXX. In Lusitani ac sine illa tampe-
 la
 pade commercij causa commeantes, ibide pami
 ne aut raris tignora sibi, breuis diuersioij au
 ra, raptim inppuolunt. Huc igitur Euerio
 quoque sui commercij gratia se beate, inuul
 erant legas gubernator dubitare coepit,
 an Cunianum portum, que pabereb, spul, ma
 feruere. Idcirco raly datur pousul abesse,
 uela facere pporbal: um hupstanti Fran
 cibus liquidi affirmat, cum portus iam ope
 protentum. Ne dubius animi reperierat.
 primo; deinde, quia nunquam Euerioj af-
 firmatis fofelloras, illi magis, quam rati ue
 clendum existimans, partu anchoris, scapham in
 mare deijci iudet: certosq; homines propere
 mittit, rem diligentius exploraturos. Pami
 hunc intermisit, scapha cum Lusitanis aliquot
 in insula diuersantibus ad fidem rei facienda
 reuertitur, portus Cunianum, ubi Euerio
 confirmat, praedictum ope renuencians. Quo
 nuncio admirabundi randa uoclamant, Numi
 fas profecto id Euerio indicatum memoran-
 ter: Et sublebis anchoris, conuerraque uelifica
 tione, repelunt portum. Vbi fena ad inuul per
 lata est, Francium Euerio, celebre stid, illo
 (ois) nomen aduenare; proprio Lusitani omes
 lecti obitum se illi effundunt in littore. Vt hor
 ram attingit, multum gratulatione perfrunt; pro
 se quibque hospitio talem iurum exipere certa
 brad. Ne

claudus. Insurrexerunt Lusitanos, non sine ulla
 omnino reperiebatur, qui in eius gratiam supi
 nerat manifestum non autem casti servitatis re
 vultum adire. At Franciscus, et oral inimicis Franciscus Fran
 aliorum, quibus in hunc terrere solent, perpetua sua
 ram consilium felicitate aut discrimen advenire
 accidit. Itaque patitur, quoniam nulla pot
 forea rei conficienda patebat, ut, per illa ipsa
 pericula rem aggredi, moliri que omni spe atq
 opera, ut in urbem Sinarum aliquam suavit
 delectatur, Paetorem autem, negotium transi
 geret. Hoc Franciscus consilium, tanquam audax
 ac temerarium, nullò improbandum Lusitani.
 Igibus non deservit qui omni pro amicitia ac
 familiaritate ob impeto deterrere summa in
 interentur, orantes, ne se in acerbissima non
 servitatisque discrimen daret. Magister
 quippe s. Lubius inquit, Manderinus Lusitani advenas
 appellandis, in legibus innotescit adeo se
 acerbis, aut potius acerbis & crudelis esse, ut
 laevissimas ob noxas, nullis discrimine, indigenas
 ac peregrinos verberibus cedant usque ad necem.
 Accens documentum, ad quidem domesticum
 esse, Lusitanos quosdam, qui superiores anno,
 tempore ad iterum litas ejus, longè reus
 res Oceanis fluctibus Sinarum animis experti
 foret, verbentibusque foedum in modum la
 cerati adhuc in carcere & squalore iacerent,
 inira in perpetuum spe pristinae libertatis. Proin
 de quem rationem esse, omnia certa tutaque, alium
 gentium cultura, ut offerat nationi Evangelium pe
 nem obduas, in Dubium libertatis, ac servitij aliam ire.
 Et Lusitanorum demeritum Sinarum usque
 affirmabat. Ad huc Franciscus intencus, s. alio
 chinus.

Sinarum
 Manderinus
 advenas
 innotescit
 innotescit
 innotescit

Letur autem dicens: curis semitis unis potior huiusmodi timore est
 murum: non aliam magis re omni voto expellere respicitur
 quam vel nobis sui sinum faciem representans ce
 lid enim? Cum ignorarent quod ipsi idantidem a
 utar doveret, dedit ipsi verbum, ubi maiora sunt
 periculis premia? An ambigerent, sinum tanta ce
 to, si semel Evangelij sancti acciperent, propi
 accuratissimum disciplina atque administratione
 genus longe aberravit factis edituras. Non enim
 elubrum est, an prosperi succederet quod cona
 retur; ita certum esse videtur & obsequium fuit
 Deo gratum futurum. Nam in multa civitas, et
 in videri denique ipsum pro Christo, beatitudinis et
 immortalitatis infans sibi esse debere. Quam
 viderentur impudenter animis, iam hoc curas
 maxime agitanti febri superuincit, quam per
 dies quaterim agitatus, domum, Deo bene
 iuvante, convalescit. quidem, sed ita, ut morbus
 ille adventantis mortis maxime esse videretur
 Caeterum, ut convalescere cepit, ad pristinum li
 bres rebus se, nullius rei magis, quam otij
 & quietis impatienter

Transiit cum Sina, ut se clam Can
 tonem inuehat

Cap. IX.

Nihil autem segnis, idoneum aliquem mena
 torem querit, a quo transiret in si
 nas. Lusitanos primum, deinde Sinar omni arte
 suo tentare coepit, multas rationes rei salutis
 proponens, sibi que in tam humiliter postulatis ut
 gratificarentur, obsequans. Verum obstinator ad
 cavendum animos nulla arser, nulla muliebana
 precor. Aures omnium timor clauserat, abnuen
 tim